

Szalay Krisztián Péter:
Az erdő büszke fája

Tölgy vagyok, az erdő ura és királya,
Kinek tekintélyt parancsol sok hatalmas ága,
Kétszáz éve apró makkból születtem,
De mára a leghatalmasabb fa én lettem!

Tölgy vagyok, az erdő ura és királya,
Rajtam költött már ezernyi madárka,
Odvaimban mókus és pele évente telel:
Ahol nyáron majd sok rovar menedéket lel.

Tölgy vagyok, az erdő ura és királya,
Ki a világot oxigénnel ellátja,
Itt jön egy kölyök róka, csodálva tekint rám,
Nem tudja, hogy felmenőit is lombom éltette ám!

Tölgy vagyok, az erdő ura és királya,
Lehulló leveleim galóca várja,
Alattam él a gombák ásza,
A hatalmas, csodás vargánya.

Tölgy vagyok, az erdő ura és királya,
De most egy ember jön, kinek fűrészporos lába,
Hallgatom: azt mondja kivágnak már ma,
Így nem leszek többé az erdő királya.

Már szép bútor vagyok, a lakás csodája,
Amit ékesítek az egy erdész szobája;
Mellettem szép festmény lóg, én vagyok rajta,
Mikor még én voltam az úr, ki az életet adja.